

К 792/Д 87

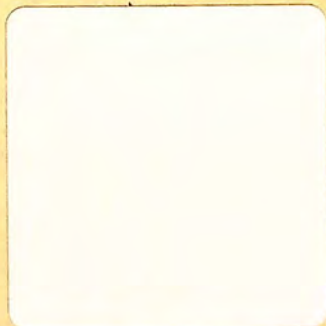
120000868760

КИ БРОШКЕВИЧ

**двете
приключения
на
ЛЕМЮЪЛ
ГЪЛИВЪР**

пиеса в две части

премиера на 9 април 1980 г.
от 19 часа в театъра

К 792
284

ДВЕТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА ЛЕМЮЪЛ ГЪЛИВЪР

МОНОСПЕКТАКЪЛ НА ЕМИЛИВАНОВ

действащи лица

ЛЕКТОР
ЛЕМЮЪЛ ГЪЛИВЪР
ЛИЛИПУТЪТ ХЪЛГО
ВЕЛИКАНЪТ ГЛУМ

З а б е л е ж к а:

Ролята на лектора се изпълнява от магнетофон, ролите на Хълго и Глум изобщо не се изпълняват.

превод
Димитрина Буковска

постановка
ИЛИЯ АТАНАСОВ

сценография
АЛЕКСАНДРИНА ИГНАТОВА

звуково оформление
МИХАИЛ ШИШКОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868760

представлението се води от
Ефросина Григорова

447843

И Е Ж И Б Р О Ш К Е В И Ч

е един от най-широкопопулярните съвременни полски писатели-драматурзи. В началото на своя писателски път той изпробва дарованието си в различни литературни направления: есето, новелата, репортажа. През 1952 г. дебютира в областта на театралната драматургия с три едноактни пиеси, обединени в едно цяло от обща идея и от заглавието „Имената на властта“.

Твърде плодовит писател, Йежи Брошкевич разглежда в своите произведения разнообразна проблематика. В творчеството му личи влиянието на ред ярки театрални личности и, особено на Бертолт Брехт и Фридрих Дюренмат. Но това влияние не му пречи да търси и намира свои лични изразни средства, свързани със съвременните сценични тенденции на днешния полски театър.

Сред по-известните пиеси на Йежи Брошкевич обикновено се посочват „Имената на властта“, „Ион и шутът“, „Глупакът и другите“, „Скандал в Хелберг“, „Краят на книга шеста“, „Двете приключения на Лемюъл Гъливър“ и други, поставени на сцените на много полски и чужди театри. У нас името на Йежи Брошкевич нашумя във връзка със спектакъла на нашия Национален театър „Иван Вазов“ — „Краят на книга шеста“ и с незабравимото изпълнение на народния артист Апостол Карамитев.

„Двете приключения на Лемюъл Гъливър“ представлява първа среща на Русенския театър и русенската публика с творчеството на този драматург и вероятно няма да бъде последна, тъй като в това творчество ние намираме много привлекателни качества — проблемност, хуманизъм, висока художественост.

ИЛИЯ АТАНАСОВ

От настоящия театрален сезон режисьорската колегия на Драматичен театър „Сава Огнянов“ се обогати с още една вече изявена и доказана творческа индивидуалност — режисьора Илия Атанасов, Забелязвате, че не бързам да кажа „младия режисьор“. И това си има своите причини. Илия Атанасов е млад на години, но има една тъй богата лична биография, заедно със сравнително късната си ориентация към театъра, че няма нужда от изтъкване на неговата младост. Това е човек с натрупан жизнен и творчески опит, които веднага ни респектират с излъчването за стабилност, овладяност, вътрешна организираност. Посветил първите си създателски пориви на науката, постигнал немалко и нелошо положение в научната йерархия на столичната политехника, Илия Атанасов се оказва на кръстопът, когато трябва да вземе съдбоносното решение — скъсване с науката, отдаване на изкуството. И довчерашият асистент се оказва отново на студентската скамейка, за да удовлетвори дълго потисканото си влечение към магията на театъра. Малцина са способни на такъв рязък завои в жизненото поприще и този завои сам по себе си достатъчно красноречиво обрисова неспокойния характер на такива хора.

Илия Атанасов завършва ВИТИЗ „Кръстю Сарафов“ в класа на нар. арт. проф. Боян Дановски през 1975 год. Получава разпределение в Кърджалийския драматичен театър, където веднага се проявява с постановката на „Писмото“ от Панчо Панчев, получила горещото одобрение на публиката и театралната критика, удостоена с награда за режисура на Прегледа на пиесите с младежка тематика в Пловдив — 1976 год. Освен това той поставя в Кърджали още словашката пиеса „Екзекуция с тъп меч“ от Иван Буковчан, „Мнимият болен“ от Молиери и др. Илия Атанасов активно се изявява и на сцените на ред други наши театри като гост-режисьор. Така в Пазарджик той поставя „Римска баня“ от Станислав Стратиев, в Силистра — „Двете приключения на Лемюъл Гъливър“ от Йежи Брошкевич във Варна на Римските терми поставя „Мандрагора“ от Макиавели. През миналия сезон той бе на работа в Кюстендилския театър, където постави „Писмата“ на Никола Русев и други пиеси. От тази година Атанасов е включен в състава на Русенския театър и нашите зрители вече имаха възможност да оценят дарованието му по неговия първи, дебютен спектакъл „Щастливецът иде“ на Руси Божанов. Ето ни сега пред неговата нова постановка на „Двете приключения на Лемюъл Гъливър“ — несъмнено съзряла и обогатена с нови виждания!

Почитателите на театралното изкуство в Русе познават младия актьор Емил Иванов сравнително по-отдавна. Преди няколко години той се представи пред тях в състава на Силистренския театър, който гостуваше на наша сцена с „Езоп“ на Фигейреду. Още тогава публиката беше завладяна от интересното, съдържателно дарование на Емил Иванов, така че идването му в състава на Русенския театър бе едно оправдано продължение на неговото творческо развитие.

Завършил ВИТИЗ през 1975 год. в класа на нар. арт. проф. Боян Дановски, той бива разпределен в Драматичен театър „Сава Доброплодни“ — Силистра, където в обкръжението на една младежка абсолвентска група бързо и целена сочено застава в центъра на редица постановки. Емил Иванов играе освен Езоп, още и Найденов от „Майстори“ на Рачо Стоянов, Рафе Клинич от „Преспанските камбани“ по Димитър Талев, Потапов от „Протокол от едно заседание“ на Гелман и други роли. Но най-голямо признание добива в столицата, когато бива показан неговият моноспектакъл „Двете приключения на Лемюъл Гъливър“ от Йежи Брошкевич, в постановка на гост-режисьора Илия Атанасов. Срещата на двамата творци е решителна, тя добива очертания на дълго-временност. Защото веднага след това те двамата работят за едно във Варненските римски терми „Мандрагора“ — знаменитата комедия на италианското възраждане, написана от Николо Макиавели, в която Емил Иванов играе ролята на месер Нича. Следва едногодишно пребиваване пак на двамата в Кюстендилския театър, където режисьор и актьор работят съвместно и особено плодотворно върху постановката „Писмата“ на Никола Русев. Тук Емил играе ролята на Ефтим, а в спектакъла „Приключенията на барон Мюнхаузен“ на Григорий Горин — самия барон.

И ето сега Емил Иванов е вече в Русе. Пред нас са неговите най-нови сценически работи — образът на Малисов от „Ние, долуподписаните“ на Гелман, Докторът от „Щастливецът иде“ на Руси Божанов, Принц Леонс от „Леонс и Лена“ на Бюхнер. За да се представи сега пред нас с неговия обичан и съкровен Гъливър. . .

ПРЕДИЗВИКАНИ ВЪЛНЕНИЯ

РЕЖИСЬОРЪТ Илия Атанасов:

Иежи Брошкевич използва познатия ни от детството герой на Джонатан Суифт, поставен в двете характерни за него ситуации, за да ни накара да поразсъждаваме върху основни човешки проблеми. Това е пиеса за две противоположни опасности в човешкото поведение. Отначало виждаме Гъливър, опиянен от жаждата жестоко да властвува над другите (в случая над уловения от него лилипут), независимо, че съвестта го бори. При великаните, тъкмо обратното, Гъливър е подложен на унижение и той е принуден да живее в угодничество. И все пак героят намира сили да отхвърли и двете крайности на падение — той загива не като герой, а като човек. Тази постъпка не само възстановява човешкото у Гъливър, но тя ни кара да помислим и за онзи Гъливър, който се спотайва у всекиго от нас: ту лилипут, ту великан, но сякаш винаги готов да се развихри.

АКТЬОРЪТ Емил Иванов:

Аз съм пристрастен към този герой. Винаги ще го играя с огромно удоволствие без да чувствавам голямото психическо натоварване. Интересно ми е да се превъплъщавам в различни лица на Гъливър, и да следя реакциите на публиката. Виждам как тя се гневи, усмивва се, затаява дъх. А това са всъщност реакции към падението или възвисяването на човешката личност.

ТЕАТРОВЕДЪТ Крум Гергицов:

Гъливър идва на острова със своето минало. А в него той е моделиран от законите на класовото общество на капитала. Брошкевич изследва именно това раздвоение между модела-Гъливър и истинската духовна същност на образа. Гъливър се показва като актьор, надсмиващ се над античовешките закони в света. Той не издържа дълго ролята на слуга. У него побеждава силата на човека да бъде свободолюбиво създание. Смъртта е настъпила, но тя е победа на човешкия дух. Това е и иронична усмивка към притчата, че смъртта заличава и властолюбца и роба.

Художествен ръководител и директор
народният артист **ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ**

Заместник-директор по худ. част
ПЕТЪР КОСТОВ

Заместник-директор по техн. въпроси
ТОДОР КРЪСТЕВ

Литературно бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — завеждащ лит. бюро
КРУМ ГЕРГИЦОВ — драматург

Режисьорска колегия,
СЛАВИ ШКАРОВ — главен режисьор
ИЛИЯ АТАНАСОВ
ДУШКО ДОБРЕВ
ДИМИТЪР ГОЧЕВ

Художник-проектанти
ЦАНКО ВОЙНОВ — главен художник
ВИОЛЕТА РАДКОВА
НАДЕЖДА МИТЕВА

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници

завеждащ-постановъчната част — **Петър Гузелски**, художник-изпълнители — **Христо Луканов** и **Иван Памуков**, ръководител „Организация и реклама“ — **Надежда Ванева**, ръководители на художественото осветление — **Георги Харалампиев** и **Димитър Ников**, завеждащ звуково оформление — **Цвятко Ячев**, театър-майстори — **Кънчо Начев** и **Здравко Владимиров**, тапицерско ателие — **Йордан Петров**, завеждащ театрален реквизит — **Васил Сапунджиев**, шивашко ателие — **Стефка Божанова** и **Маньо Манев**, железарско ателие — **Георги Петков**, дърводелско ателие — **Нено Ненов**, грим и перуки — **Станой Станоев** и **Гинка Ангелова**, завеждащи театрален гардероб — **Христина Балинова** и **Мария Луканова**.